

FISILTILAR

Fikri ÖZÇELİKÇİ

Birbiri ardınca sıralanan konforlu koltuklardan orta kapıya yakın olanına oturmuş, akıp giden kapkara yolları otobüsün buğulu camından seyrediyorsun. Hırıltılı ama yine de insanı rahatsız etmeyen ritmik sesli motoruyla otobüs, seni şehre biraz daha yaklaştırıyor. Şehre yaklaştıkça seni bile şaşırtacak şekilde duyguların karmaşıklaşıyor, tedirginlikle karışık tereddütler yaşıyorsun. Koltuğuna biraz daha yaslanıyorsun. Gecenin kalbine yol aldıkça içinde bir garip duygu büyüyor.

İlk başta çok cazip gelmişti şehre gitme duygusu sana. Bunu gerçekleştirmek için dayanılmaz bir istek duymuştun. Dayanılmaz sandığın bu isteği bir an önce gerçekleştirmek, ömrünün en önemli şeyi gibi gelmişti sana o an. Şimdiyse bu isteğin seni zayıf düşürdüğünü düşünüyor, küllendiğini sandığın anılarının seni çaresiz bırakan hücumlarına dayanamayıp bu kararı aldığını anlıyorsun. Zamanın tersine akıtılmayacak kadar geçip gittiğini ta derinlerinde bir yerlerde hissediyorsun.

Ona, geleceğini haber vermiştin ve şimdi erkenden onu haberdar etmenin esirisin. O coşkuya kapılmayıp biraz düşünsen ve sonra karar alsaydın, kararının daha farklı olacağını anlıyorsun şimdi.

Ama artık yoldasın. Bir heyecan dalgasına kapılıp onu aramış, yola çıkmak üzere olduğunu söylemiştin. Seni yanıtlayan sesinde bir isteksizlik olduğunu, en azından sendeki coşkunun onda olmadığını farkına şimdi varıyorsun. Geç kaldığını anlıyorsun. Kalbinde kararsızlıklar dönüyor. Ama vazgeçmeye gerekçe yok artık. Yola çıkmışken niyetini bozup geri dönmek de istemiyorsun. Bir yanın yolculuktan caymak isterken bir yanın da caymanı engelleyecek sebepler arıyor durmadan. Şimdilik caymanı engelleyecek sebepler buluyorsun da.

Çaresizsin. Yolculuğa devam ediyorsun ama her geçen saniye şehre varma isteğın körelıyor.

Bu körelme büyüyüp önce bedenini, sonra tüm dünyayı kaplıyor.

O ilk anki coşkundan eser yok şimdi canında.

Nice zaman sonra telefonda işittiğın o sesin her hecesindeki duygusuzluk, kalbindeki güzel duyguları öldüren bir mermi şimdi.

Şehre yaklaştıkça ürküyorsun. Yola çıkma kararını ne kadar da sevinçle almıştın hâlbuki. Şu an içinde bulunduğın ürkek ve ölgün ruh hâli mi yoksa yola çıkmaya karar verirken yaşadığın coşkulu hâl mi daha sahiciydi, ayırımsayamıyorsun bunu.

İçinde büyüyen kavuşma duygusunun coşkusu, onunla buluştuğunda karşılaşacağın tepkinin belirsizliğiyle tezat oluşturuyor, bu tezat duygularını hırpalıyor. Öte yandan bu hırpalanma, sana unuttuğın güzel bir şeyleri hatırlatıyor, bir dünyanın külleri eşeleniyor kalbinde adım adım. Otobüs, gecenin kalbine doğru ilerlemeye devam ediyor. Tekerleğın her dönüşü, ona bir an daha yaklaşmak demek. Sen ona yaklaşıyorsun ama onun sana uzak olduğunu hissediyorsun. Otobüs ilerliyor durmadan. İçinde kapkara kararsızlıklar büyüyor. Otobüs ilerliyor kara asfaltta.

Hayatın bir medcezir şimdi.

Aklında binbir düşünce, kalbinde karışık duygular...

Yola çıkalkı uzun zaman olmuştu ama deli gözleriyle gecenin karanlığını yırtıp seni gideceğın şehre taşıyan otobüste hiçbir yorgunluk belirtisi yoktu. Koltukta hareketsiz durmak, şaşılacak derecede yormuştu seni. Otobüs gibi hareketli olmayı istedin birden. Gecenin kalbine koşan kocaman, alacalı bir hayvan gibi koşmayı istedin sen de. Bir otobüs gibi hiç yorulmadan koşmak istedin. Koşmak, durmadan koşmak!..

Otobüs, kararlı bir şekilde ilerliyor, kendisine verilen komutlara harfiyen uyuyordu. Sadık bir köle, tüm komutlara uymak üzere eğitilmiş bir varlık gibiydi. Arada kısa molalar verip dinlenen otobüs, bu kısa molalardan sonra yırtıcı bir hayvan gibi, toprağı eşeleyeyen toynaklarıyla huzursuzlaşan bir yabani at gibi yeniden atılıyordu ileriye.

Şehre yaklaşıyorsun ve her şeye rağmen şehre yaklaşmak seni heyecanlandırıyor, onunla ilgili anılarını harekete geçiriyor, yıllar sonra bir kez daha türlü hayaller kurmana yol açıyor.

Zaman hızlı akıyor, tozlu yolların tozu tüketiyor; yıldızlar geceye süs olmaya devam ediyor.

Gecenin kör zamanı. Kara bir örtü gibi örtmüştü her şeyi gece şimdi ve sen delicesine uyumak istiyor ama uyuyamıyorsun. İçinde, kaynağını zorlayarak yüzüne çıkan hırçın sular gibi hırçınlaşan duygular, seni kararsızlığa iten altüst oluşlar...

‘Böyle önemli zamanlarda her insan bu gelgitleri yaşar mı benim gibi?’ diye düşünüyorsun. Huzursuzca kıpırdanıyorsun koltuğunda, gecenin serinliğine yüzünü tutmak istiyorsun. Mola yerinden az önce ayrılmıştınız ve sen daha uzun bir süre mola verilmeyeceğini biliyordun.

Otobüs ilerliyor, durmadan ilerliyor.

Otobüs şehre yaklaşıyor seni ve sen şehre yaklaştıkça tuhaf bir şekilde geri dönme isteği duyuyorsun. İçinde bitmeyen gelgitler ve şimdi o gelgitler, hayatının belki de en önemli buluşmalarından birinde daha seni feci şekilde zorluyor.

Her zaman olduğu gibi, bu zorluk bir yara olup içinde büyüyor, kirli bir tırnağın yırttığı bir yara nasıl kanarsa, tam olarak öyle kanıyordu. Kanamak, kandaki zehir akıttığı için iyiydi ama senin yarandan akan kanla akıp giden bir zehir yoktu. Güçsüz düşüyordun bu yüzden. Kalbin kırılıyor, ruhun örseleniyordu.

“Kış gibi gitmiştin, soğuk bir güneş gibi...” cümleleri kim bilir kaçınıcı kez geçiyor yine aklından. İçinde karşıt anlamlar barındıran bu benzetmeleri seviyor, şairane buluyorsun. Bu cümlelerde saklı bulunan üzüntüyü hafifletiyor böyle düşünmen ve sen de gizliden gizliye bunun keyfini sürüyorsun bir şiir heveskârı gibi.

Gittiğin yer neresiydi, uzun süre öğrenemedik bunu. Yüzünden yorgunluk akan bir dilenci çıkagelir de seni anlatır belki diye bekledik uzun süre.

Üşüyerek bakmıştık ardından.

En çok da kalplerimiz üşümüştü. Saçlarımızdan başlayıp nabzımızda atan kana kadar yayılarak tüm bedeni kaskatı kılan bir üşümeydi bu.

Mevsim çiçek miydi, dağ mıydı, yorgun akan ırmak mıydı, kırlarda açan papatyalar mıydı, bilememiştik. Üşümüştük sadece. Parmaklarımızı birbirine kenetleyip ısıtmak istemiş, becerememiştik.

Hiçbir şey anlamadan bakmıştık ardından. Sen gitmiştin ve biz üşümüştük. En çok da uzayıp giden bir yol gibi uzayan ince parmaklarımız üşümüştü.

Sonra bir gün telefon ettin. Demek telefon numaramı silmemişsin. Sesini duyduğum gibi tanıdım. Yıllar, sesini yabancılaştırmamıştı bana. O büyükşehirde olduğunu söylemiştin. “Gel, görüşelim.” deyip kapatmıştın telefonu. Uzun süre arayamadım seni. Aramaya cesaretim yoktu sanki. Ama işte dün elim gidiyordu telefona ve aylardır aramadığım numarayı sakın ve kararlı bir şekilde arayiverdim. Sen de sakindin. Sanki bekliyordun bunu. “Gel, görüşelim.” cümlesi, son cümlendi. “Geliyorum.” son cümlemdi.

Ne ne zaman daldığının ne de ne zaman uyandığının farkındasın. Sadece biraz sırtın ağrıyor, biraz da ayakların şişmiş sürekli oturmaktan. Otobüs, son molasını verdi az önce. Kendine çekidüzen verdin o molada. Yüzünde görünüveren bir heyecan da vardı sanki. Ama umursamadın bunu. Ne olacağını bilmenin verdiği yorgunluktan kurtulmak istiyordun artık. Ne olacaksa olmalıydı.

Hiç durmadan yol alan otobüs sonunda şehre girdi. Az sonra bitiyordu yolculuğun. Son manevralarını da yaparak otogardaki peronuna yanaştı otobüs. Otobüsün içinde bir hareketlilik vardı şimdi. Bir tek sen kararsız duruyordun. Kararsız ve hareketsiz... Çok sürmedi bu da. Üzerindeki giysileri düzelttikten sonra küçük seyahat çantasını eline alarak ilerledin ve otobüsün o birkaç basamağını da indin. Temiz havayı ciğerlerine çekerek yüreğini soğuttun. Sonra etrafına bakındın. Otobüsün peronundan uzaklaşıp otogarın kapalı bölmesine ilerledin. Orada bekleyecekti seni. Bir büfenin önünde oturup bekleyecekti. Kapalı alana da girdin. Gözlerin taradı o bölgeyi. Önünde masalar bulunan büfeyi görüp oraya doğru ilerledin. Onu gördün. Oradaydı. Masaya oturmuş, çay bardağını avucuyla sarmıştı. Kocaman bir gülümsemeyle seni bekliyordu. Ona doğru ilerledin ve onun o kocaman gülümsemesinde kayboldun.